

SABADELLENC

Semblança: Jordi Petit

Pere Font i Grasa

Fotografies: Imma Mas

És un dimarts de les darreries de maig. Jordi Lozano plega de l'Ajuntament a les quatre de la tarda. Ocupat com estava, uns dies abans no va poder atendre'ns. Ens demana disculpes. La revista és a punt de tancar i anem de bòlid. En Jordi és funcionari de la regidoria de Cultura des de fa prop de vint-i-dos anys. Des del càrrec tècnic que ocupa com activista cultural, ha impulsat no poques iniciatives. Coneix Sabadell pam a pam; de manera ben especial a les entitats i persones que fomenten la participació lúdica, recreativa i de lleure cultural. Després de saludar-nos, aquí al vestíbul del que un dia fou Ateneu, millorat i restaurat com a cenacle del govern educacional i cultural de la ciutat, no li trobem la gràcia per tancar-nos dins un fred despatx on les fotografies s'esdevindrien recautxutades. Sortim a la Plaça Sant Roc, cliquem unes fotos amb la façana noble de la casa de la ciutat com a rerafons: colorada amb l'ocre i el rosa de la façana; amb geranis rogençs que flirtegen per finestres i balcons. És una tarda tranquil·la. És l'hora del culebrot televisiu i la becaina en paral·lel. Al Banc de Sabadell els paletes transformen tota aquella baluerna del 1949. A Sant Fèlix encara no és hora de vés a saber quin enterrament. D'ací a mitja hora els menuts sabadellencs i sabadellenques sortiran de cole: uns quants aniran a comprar el berenar a la fleca d'en Carreras on, per cert, no tanquen el migdia. Cerquem un lloc còmode: un banc de la placeta Fidela Renom, sota l'ombra de la mitja dotzena d'arbres darrera mateix de l'Ateneu. Quietud i solitud; sense despatx ni telèfons: sota la placa d'aquella pedagoga que fou la primera dona regidora de l'Ajuntament de Sabadell el mític any 1931. Tot un símbol: amagat, entranyable i petit. Oblidava dar-vos una dada fonamental: Jordi Lozano és el funcionari i així consta a la nòmina; és, però, més conegut a nivell popular i mediàtic com Jordi Petit, el nom de guerra que des de temps immemorial tant ha fet per reivindicar els drets dels gais. Una llarga marxa. El diàleg és fluid. Com solem dir els plumilles: "és una persona molt entrevistada"

Com comença la teva vinculació amb l'Ajuntament de Sabadell ?

La meua relació ha estat de sempre vinculada a la gestió cultural. Vaig tenir la sort de treballar durant les festes de la Mercè a l'Ajuntament de Barcelona. Érem

un grup que vàrem aprendre molt i suposo que d'aquesta primera fornada de tècnics vam ser reclamats a altres llocs. En el meu cas vaig passar de Barcelona a Ripollet i de Ripollet a l'Ajuntament de Sabadell, contractat exclusivament per l'animació cultural que en bona part no tenia precedents. Sense carrera, sense estudis

específics, sense preparació, aquell grup d'aprenents de Barcelona trobarem feina a molts altres llocs.

Què vas aprendre d'aquells primers anys amb el regidor Isidre Creus i amb l'alcalde Toni Farrés?

Com t'he dit: acabar d'aprendre una professió. Viure experiències inoblidables: La més difícil, l'any que contractarem a Mecano... que va desconvocar el concert i calgué improvisar sobre la marxa moltes coses, com ara evitar un problema de circulació del públic. La gent anava al Parc Catalunya a veure i escoltar Mecano i... Mecano no hi era. En menys de 24 hores vaig fer una feinada tremenda. Fou un període d'acabar d'aprendre una professió que està poc valorada. Crec que la població en general no aprecia l'esforç que hi ha al darrera d'una programació teatral, de la Festa Major, d'un cicle de conferències. A vegades, des d'altres professions, es miren la nostra feina amb una mica de broma, pensant que és una feina molt senzilla, mol fàcil de dur a terme. Crec que cal reavaluar molt la nostra feina perquè no solament s'ha de mesurar per resultats, que és el que pot estar damunt d'un escenari, sinó que abans hi ha molta gestió per lligar-ho tot i que, finalment, tot surti com s'havia previst des d'un principi.

Com vas trobar Sabadell: un desert? O bé unes institucions consolidades. És evident –dit amb tot el respecte– que era ben diferent de Ripollet... com també de Barcelona. Com t'ho plantejares?

Al costat del regidor Isidre Creus em trobo dins un procés que no ha parat de créixer. És un procés de vertebració, de consolidació de l'oferta cultural i d'espectacles. Recordo que en principi havia d'haver anat al Centre Cultural de Torre Romeu, tot just acabat d'estrenar; però em destinaren a Cultura i al Teatre Municipal La Faràndula. Com et deia: ha estat un procés que mai no s'ha aturat. Recordo, dels primers temps amb l'Isidre, quan tots plegats ens fèiem moltes preguntes sobre què era la cultura, com calia actuar, quin camí

calia seguir. Amb l'experiència que donen els anys tot el tema ha anat encarrilant-se i ara es troba molt ben situat.

És a dir: ha crescut la cultura a partir d'una oferta de promoció municipal, des de la vessant institucional.

Ara justament estem en un repte cultural molt interessant anomenat "cultura de proximitat", que resulta que les institucions de fora de Sabadell han descobert aquesta manera de fer que a Sabadell ja portàvem fent-la des de fa molt de temps. No és cap secret: es tracta d'escoltar les entitats, tirant endavant iniciatives que ens suggereixen. Un exemple: un curs que en diem "aprendre a viure en positiu", que ja porta dotze edicions amb més de vuit-cents alumnes en els darrers quatre anys i que fou iniciativa d'una entitat que volia treballar el tema de l'autoestima i l'autoconeixement. Voler sortir d'uns paràmetres excessivament doctes del que és la felicitat i que sovint l'anomenada "alta cultura" oblida. Hi ha una cultura estandard d'espectacle, que està molt bé, però que de vegades no encaixa amb la necessitat estricta de l'espectador, del consumidor en suma. Un Shakespeare pot ser interessant per segons qui, però un curs organitzat pel departament de Psicologia de la Universitat Autònoma, amb el que sempre ha existit bona relació, igual pot ser tant o més interessant. En poques paraules: Hamlet pot ser igual d'interessant que un curs amb un psicòleg.

Anem al tòpic: A Sabadell cadascú va per ell. Pel que fa a les entitats de cultura i lleure suposo que diferent de Barcelona.

Mirant-ho des de Barcelona i per un barceloní, de cop i volta t'adones que Sabadell té una vida associativa amb molt de pes: Molt independent respecte de la capital i amb certa auto-suficiència. És una ciutat que no necessita que la gent marxi fora...tot i que les estrenes continuen sent a Barcelona; no totes, però. A mi el que em va interessar fou el descobrir un teixit que no solament és del centre, sinó un teixit associatiu als barris i districtes amb diferents dinàmiques. Tot i que no difereixen massa de la problemàtica comuna arreu i el repte que pateix avui en dia l'associacionisme és el de la renovació generacional.

La sabadellenca, és una cultura uniforme o és una cultura bipolar ?

No. Diria que en aquest moment tendeix a ser una cultura multiforme on diferents expressions tendeixen a trobar-se. Tot just és un procés que comença i al qual s'hi afegixen altres expressions, com són les que s'aporten des de la nova immigració. Vam tenir unes jornades, ara fa quatre o cinc anys, a Can Puiggener, amb les que jo en dic les quatre cultures del barri: l'ètnia gitana, l'ètnia magribina, els catalans antics i els andalusos emigrats. Va ser una de les experiències més riques que he viscut. Els quatre col·lectius es van trobar, van dialogar. La gent es féu moltes preguntes que en un altre context no s'haguessin fet. Es van clarificar moltes coses. Sortiren els tòpics, que no es van resoldre però fou un primer pas molt enriquidor. Una experiència que sempre que en nom de l'Ajuntament acudeixo a una xerrada, no em canso d'explicar i que sempre desperta molt d'interès.

Valoració del balanç que pots presentar d'aquests vint-i-dos anys treballant a Cultura.

Moltes coses han canviat, sens cap mena de dubte. Uns exemples: Sabadell ha esdevingut capital musical del Vallès amb dos fenòmens

importants: Amics de l'Òpera i l'Orquestra Simfònica del Vallès. És un perfil cultural conegut i reconegut que la ciutat no ha fet més que consolidar-lo. Fins i tot en el període en que el Liceu va estar tancat, encara es va acabar d'arrodonir. Ningú no volia que el Liceu cremés, naturalment, però és ben cert que aquest fet luctuós va acabar de donar a la nostra ciutat un augment de la vocació musical. Hi ha un munt d'exemples que lliguen, que combinen de manera amable amb les tradicions locals: des de renovar la Festa Major, a les processons de Setmana Santa o els grups de música moderna...com els que sorgiren durant l'època de La Madame. Per bé que ara s'escolten menys, continua havent-hi moltes inquietuds de tota mena en el món local de la música jove. Més recentment, l'homenatge tan merescut a l'orquestra Fatxendes. No és un balanç gens detallat, amb els exemples, però vull significar la varietat i la personalitat del fet cultural sabadellenc, sobre el qual convindria parlar durant molta més estona.

Això em porta a una pregunta compromesa: Època Farrés versus època Bustos, continuïtat o canvi ?

En tots aquests anys la dinàmica ha continuat en tot moment. La ciutat ha estat desenvolupant els seus programes culturals sense aturar-se. Des de l'Ajuntament s'ha fet la política cultural adequada: escoltant i atenent totes les inquietuds i suggeriments de les entitats.

Ell no m'ho diu. Jo tampoc no goso pressionar-lo. Amb una senzilla autodefensa podia haver-se excusat: "Sóc funcionari: no em comprometo". Abans de contestar ha entrat en un silenci momentani no habitual a les anteriors preguntes. Ha estat diplomàtic.

Un minut abans de prémer el botó del magnetòfon li he dit que primer parlàrem de la feina que l'ocupa i la segona meitat de la militància dins el col·lectiu gai per la qual és conegut arreu des de fa molts i molts anys.

Arribats fins aquí, li engego una pregunta que potser caldria haver-la perpetrat de bon començament.

Qui és Jordi...Petit ?

Sóc fill únic d'una família de l'Eixample barceloní. Nascut el 1954. Educat als Salesians del carrer Rocafort. Militant de les Joventuts Comunistes i del Psuc de la clandestinitat. Per dues vegades represaliat. Estudiant de Psicologia sense cloure la carrera. Activista compromès amb el moviment gai des de l'any 1977.

Ets una persona que des de l'anonimat, de la clandestinitat, del no res, vas començar a reivindicar el dret dels homosexuals. Una història apassionant, molt llarga.

Molt llarga d'explicar. En síntesi: El rol de les persones ve donat per les circumstàncies i jo diria que les circumstàncies van permetre a Jordi Lozano ajudar a que els mitjans de comunicació fossin molt permeables a la qüestió homosexual. Que la societat espanyola tingués un moviment pendular després del franquisme i s'interessés per tot allò que havia estat prohibit o, senzillament, no existia. I, per tant, que fos una societat oberta també a aquests temes. Que les entitats, partits polítics i ONG, tot i que una de les condicions de la democràcia era que es legalitzés el Partit Comunista, però entre altres coses no quedaria bé que els homosexuals continuessin essent il·legals, va ser molt ràpid el procés que vam viure. Si haig de parlar d'un període de la història, per mi seria el període en què s'acaba la festa. És a dir: després de la legalització dels grups gais, d'aquesta actitud d'obertura social, sobretot a les grans ciutats, la gent gai surt a divertir-se com no havia pogut fer-ho en ...dos mil anys (perquè en aquest país mai no hi havia hagut democràcia ni visibilitat per a tots nosaltres). Doncs bé, enmig d'aquesta festa arriba la sida. Fou un xoc terrible. A l'estat Espanyol para en sec la dinàmica de la festa. En altres països europeus o als Estats Units no existeix aquest concepte festiu perquè els drets dels gais ja vénen de molt enrera. Aleshores es registren moltes morts, molts difunts, molts enterraments, molt disgust per tot el que és desconegut. Una època negra que mai no oblidaré. Malgrat que avui en dia la situació és diferent; massa fins i tot perquè la gent torna a oblidar-se de la prevenció. Aquell xoc, deia, fou un trauma. D'entre les persones que van patir d'alguna forma la identificació de sida i homosexualitat hi hagué un ciutadà sabadellenc: Patrici Peñalver, que tenia com a feina la de sastre a Can Oriac. De cop i volta cap client masculí no volgué que li poses les mans al damunt per prendre-li mides, perdent totes les comandes. Era gai i no se'n havia amagat. En aquells temps no sabíem la procedència de la malaltia. Els estudis no estaven clars. La situació era de pànic.

Aleshores passeu de la recuperació de la identitat a la preocupació per la sida i sorgeix la necessitat de coordinar els esforços dels organismes públics amb animar la investigació científica.

Doncs sí, ens va tocar fer allò que no esperàvem: campanyes sanitàries, actuar com a consultors, d'Ats, de metges. Cal dir que les institucions reaccionaren molt bé, de manera especial l'Ajuntament de Barcelona, que sempre fou capdavanter

organitzant cursos d'informació per als cambrers i els gerents dels bars gai, perquè eren els qui millor podrien informar la gent sobre els dubtes i reconvertint l'activisme, diguem-ne revolucionari, dels militants de finals dels anys 70 i principis dels 80, en voluntaris. Voluntaris que tenien telèfons per consultes psicològiques i jurídiques. Voluntaris que sortien a repartir preservatius o que organitzaven sessions informatives sobre sexe segur.

El trauma de la sida també genera que la persona homosexual es faci "gran" i deixi de ser promiscu, allò que deies de la festa, i acabi per tenir parella estable.

En el moment més greu de la crisi de la sida, la gent deixa de practicar sexe, parlant de manera general, i les relacions de parella tancada esdevenen, no solament formals, sinó força-des. El que passa és que en el tema de la promiscuïtat, sempre s'al·ludeix al col·lectiu gai. Jo diria que és una percepció errònia i injusta en el sentit que en tots els homes hi ha una actitud de gènere davant del que seria el consum sexual que està per damunt de la heterosexualitat o l'homosexualitat. Això ho podem veure, per exemple, en els petits anuncis de la premsa diària: a vegades, com més conservador és el diari, més agosarats són els anuncis. Tot plegat posa de manifest que hi ha uns serveis i una oferta i una demanda que no es pot circumscriure exclusivament dins l'àmbit dels homes gais, sinó a l'home en general. Crec que és un tema de gènere.

La sida se supera parcialment amb el còctel de medicaments que atenua aquelles fundades pors inicials.

L'any 1998 és el que marca l'eficàcia dels medicaments antiretrovirals, canvia l'estat de por, l'estat de pànic, perquè la qualitat de vida dels afectats millora. De fet s'acaben en gran mesura els enterraments, els funerals —jo he arribat a anar a un funeral cada mes— Potser perquè per la meua relació diària amb el moviment coneixia tantíssima gent, tenia molts cone-

guts que se'n van anar. Per mi va ser el període de la vida que més m'ha marcat. Malgrat que els temps canvien i millorant tant. Aquest desfogament, aquest poder respirar ha tingut una contrapartida: després d'haver passat uns anys amb tanta tensió, s'ha produït un relaxament: per una banda, d'aquelles persones que s'han pogut cansar del sexe segur i de les persones més joves que al no viure la tensió pels amics difunts o molt malalts, han respectat menys la prevenció. Avui en dia la informació tothom la té a l'abast. El gran problema és que la percepció ha canviat. És un problema quotidià difícil de resoldre. Penso que a la gent se la convenç més amb un argument emotiu que no amb una freda descripció de les coses. Et trobes que la gent devalua la sida i aquelles persones que -desgraciadament cada com son més- estan afectades o són portadores, per la pressió social no s'expressen, sembla que no hi siguin, que no existeixin. Tot això està creant un miratge, una situació de irreal inexistència de la malaltia, quan justament és a l'inrevés.

Per bé que encara no hi ha una vacuna, sí que és cert que els portadors tendeixen a ser malalts crònics. En aquest context de relativa normalitat: la societat ha reduït la seva homofòbia ?

Ara estem davant l'homofòbia liberal o "carinyosa". Què vol dir això ? Doncs que en guanyar una sèrie de drets legals, tots gairebé, alguns sectors de l'opinió solen dir: "Ja ho teniu tot", talment com si fos una concessió, com si fos una normalitat que no ens la mereixem. Venen a dir-nos: "Ara no demaneu més". Aquest: "ara ja en teniu prou", també el trobem amb l'actitud quotidiana del llenguatge que no ha variat amb les seves injúries que solen ser les pitjors que escoltem contra un... àrbitre en un camp de futbol. O bé altres problemes que pateixen els homosexuals, com ara el tema del *bulling* als Instituts, el suïcidi dels adolescents; el difícil encaix de la tercera edat homosexual a les residències per a gent gran; el tema de la desinformació en l'educació que fa que els joves se sentin aïllats.

Una sèrie de temes que van més enllà de la nostra societat : Àfrica o llatino-amèrica, per exemple, on caldria obrir més cooperació, més grups de treball que lluitessin contra la sida. L'altre tema preocupant és el de la incorporació dels immigrants que ens arriben de països on l'homosexualitat està en pitjors o nul·les condicions. És urgent contactar amb els grups que treballen en els països de procedència per informar i col·laborar. L'homofòbia continua existint, malgrat tots els avenços assolits pel col·lectiu de gais i lesbianes, malgrat la normalitat d'una societat democràtica.

Com valoren la postura de l'Església Catòlica davant la legalització del matrimoni homosexual i l'adopció?

Crec que una qüestió ha estat el rol de la jerarquia, un rol extremadament repressor, ancorat en posicions rígides i fonamentalistes. Després hem tingut una església de base, una església poble més oberta i consentidora, que sinó no s'entendria com les

coses han avançat, perquè l'opinió pública d'un país majoritàriament catòlic, segons les enquestes, s'ha anat posicionant en favor d'aquests temes i fins i tot sempre recordo una estadística que es la declaració de la renda on tu pots posar una creu on vulguis i aquesta va baixant any rere any. El president Pujol, l'any 1988, després d'haver adoptat el Parlament de Catalunya la primera llei de parelles (encara quedava molt lluny el matrimoni) va desfer el pacte amb el PP per votar amb l'esquerra; doncs bé, a Itàlia, en un seminari sobre la família el van renyar i Pujol els contestà que en política calia ser realista i escoltar la veu del carrer. Jo crec que és el mateix que ha fet Zapatero: ser realista davant un estat d'opinió pública. De totes maneres m'agradaria comentar dos temes sobre els nous tòpics dels homosexuals. Un d'ells és el que tots són rics i milionaris. Aquí, qualsevol parella adulta que ambdós treballin, tindrà més ingressos. Si, a més, no tenen fills, o no els n'hi n'han deixat tenir, no ha d'haver-hi cap diferència econòmica amb una parella heterosexual. El que passa és que hi ha una certa intolerància en admetre que pot haver-hi un mercat o una oferta de serveis per a gent gran, per a gent jove, per a gent roquera, o de l'esport...i quan als gais els ve de gust tenir un lloc de trobada i d'afinitat puntual de caps de setmana, resulta que ens neguen el dret a l'afinitat. Mentrestant resulta que els catòlics poden anar a missa tots els diumenges i ningú no els diu que s'estan automarginant. Tot plegat em sembla una trampa de la intransigència. Com també circula aquesta mena d'injúria de que som un "lobby", un grup de pressió, que ens ajudem els uns als altres per damunt de la capacitat personal o professional. Un argument tan vell com el que van utilitzar els nazis contra els jueus. En tot cas són aquests tipus d'expressions que es fan servir quan no queden arguments. Crec que és important dir que a banda que els gais i lesbianes i transsexuals s'hagin mogut pels seus drets assolint una profunditat de canvi en un període tan curt de la història, no és menys cert que també hem aportat coses a la societat al marge de guanyar els nostres drets, o guanyar-nos el dret a viure i no ser indiscriminats o ser menys discriminats, és l'haver contribuït a desenvolupar el dret a la diferència, a aportar coneixement i arguments en pro d'una sexualitat viscuda amb menys recances, menys pors, més llibertat, amb menys tabus. Hem fet una tremenda aportació i hem lluitat moltíssim contra la sida i per l'ús del preservatiu, explicant fins la societat que és una malaltia que ve de pràctiques de risc i no per grups de risc. A més, hem contribuït a posar-nos al costat dels defensors d'un estat laic. Totes aquestes coses és important que la societat les retengui, que a vegades una societat que ve d'una educació moralista i catòlica el fet de que els gais diguin coses, que existeixin, a una persona heterosexual li pot suposar pel que fa a les seves pròpies fantasies

sexuals, la manera de fer, d'investigar, d'explorar, de no sentir-se tan especial, sentir-se que la sexualitat és diversa i molt variada.

El fonamentalisme catòlic i de l'islam, priven de dur a terme campanyes d'informació i prevenció en alguns països ?

L'enemic és l'ortodòxia; no és la religió, ni la creença ni la fe. La diferència està en el procés laic de les democràcies. No oblidem que aquí l'església ens portava a la foguera fa 500 anys, ara ja no. La diferència de 500 anys es dona pel que fa a la intolerància per part de la jerarquia i l'ortodòxia, no pas per part de la fe. Tot plegat ens portaria a un llarg debat. Consti, però, que mai no hem estat anticlericals ni ateus com a moviment gai organitzat. Fins i tot a la coordinadora ja fa molts anys que hi ha un grup de gais i lesbianes cristians. Tant de bo que en vinguessin de jueus i de musulmans. Durant els 40 anys del franquisme-nacional-catolicisme, l'església ha estat el primer entrebanc que trobava una persona homosexual a l'adolescència. Va ser el motiu de no pocs suïcidis. Per sort les coses han canviat en positiu. En canvi, a Amèrica, les proclames més homofòbiques procedeixen dels bisbes, i a L'Orient Mitjà dels ulemes.

Què n'opines del fet que els transsexuals puguin canviar de sexe i de nom sense necessitat d'operar-se? Es tracta de la Llei d'Identitat de Gènere anunciada pel govern el 10 de maig i que es podria aprovar abans de l'estiu. (Coincidint amb la sortida de la present edició de Quadern)

És una aportació del col·lectiu transsexual força interessant. Bé que a mi no m'agrada parlar pels altres, considero que significa una crítica profunda a les identitats imposades. És a dir: per damunt de la biologia de la persona, per damunt del lloc de naixement, de la llengua, hi ha circumstàncies que no haurien de determinar una identitat concreta. Les persones transsexuals se senten limitades; preses per un cos que no reconeixen com a seu, i només en funció de l'autèntic

que els dicta el gènere mental. Bé, això no necessàriament ha de passar fins i tot per una operació de canvi de sexe, perquè no tot ha de ser el sexe. Crec que la seva lluita és encara molt incompresa però, alhora, és tremendament revulsiva perquè està relativitzant allò que durant molts anys ha estat imposat, com és el sexe masculí o femení.

Fins l'any 1999 vas ser el secretari general del moviment gai; per què ho vas deixar?

Fou una decisió que prens en un moment de la vida on calen prioritzar altres facetes. Però tampoc no he deixat de col·laborar-hi. Durant aquests darrers anys he estat secretari general de la Internacional de Gais i Lesbianes. He fet molts viatges i t'adones que vius en un oasi, que a l'Amèrica Llatina i a l'Àfrica la vida no val res per qualsevol persona i encara menys pels homosexuals i els transexuals. El meu cor i els meus afanys estan amb llatinoamèrica. L'espai democràtic aconseguit per Espanya, allí els resulta molt més difícil. No puc disculpar ningú: Ni a Nicaragua, que és l'única democràcia on encara no estan reconeguts els homosexuals; ni tampoc Cuba, que també els té en una situació de marginació. Ni els uns, ni els altres, perquè no és a Cuba ni a Nicaragua la pitjor de les situacions. És a Mèxic i a Brasil on hi ha molts assassinats d'homosexuals: un cada setmana. Això et posa els pèls de punta. Tots els que treballen a l'Amèrica Llatina en el món de la cooperació, saben que en altres dominis tot està igual de malament: la fam, assassinats de dones, manca d'educació, pobresa. No, no són una excepció els homosexuals. El que si són una excepció, i és un tema que m'agrada insistir-hi davant les ONG de cooperació, és que d'una vegada obrin la seva agenda a aquests temes, perquè els governs locals no fan campanyes de prevenció entre els gays, tan sols al Brasil i de manera precària.

Queda molt per fer de cara al futur?

Cal impulsar la Fundació de Gais i Lesbianes per tal que tingui capacitat científica per fer estudis que reflecteixin la realitat: des de la inconsciència dels joves davant de la sida, a la pressió del "bulling" als instituts o d'altres circumstàncies encara adverses i poc o gens analitzades en profunditat. Cal perfilar amb més exactitud tota una llarga sèrie d'estudis que en el seu moment es feren amb molt de voluntarisme i que ara se'ns reclama que siguin més professionals. Es va acordar fer la Fundació a l'assemblea anual de l' 11 de març a Barcelona. Fou escollit nou secretari general Antonio Guirado, veterà activista de la lluita contra la sida des de 1992 i actual president de l' associació Gais Positius. Durant l'any 2005 es va obtenir el dret a l'adopció i inclusió de les parelles del mateix sexe en el Codi de Família i el matrimoni homosexual.

Ha passat un membre de la brigada de neteja que escombra la brossa :Talment com si arrambés amb els fulls del calendari d'aquests darrers 22 anys suara comentats.

Al cap d'uns minuts entren pel túnel de Sant Roc una corrua de nens i nenes amb l'uniforme col·legial. Salten i criden: porten a la cartera un calendari reple de futur. La Fidela Renom, des de la placa del nomenclàtor, n'està orgullosa dels menuts sabadellencs. Segur.

Parlem de la teva activitat política.

A Barcelona per dues vegades m'han inclòs a les llistes del PSC com a independent, en un lloc on era difícil sortir escollit. Ignoro si ho repetiré. Diria que tot el dia la persona està fent política. En el meu cas, em sento satisfet fins on he arribat amb la meua feina dins la coordinadora gai. Potser he tingut el privilegi de viure el final de la repressió franquista, lluitar per la legalització, el funest xoc de la sida...i vint anys més tard comprovar la millora sanitària. Com també estic íntimament orgullós d'haver assolit entre tots els drets legals i de col·laborar a la gran tasca de transformació social. No vull dir que s'hagi arribat a un final feliç. Per exemple: Ja

hem vist com els bisbes es manifesten en contra nostra i no en contra de la guerra de l'Iraq. Amb 52 anys d'edat em sento satisfet pel camí recorregut. Amb un sentit recordatori per la gent que ja no és entre nosaltres. No, no estic cansat de fer política: Estic disponible per recolzar iniciatives que siguin progressistes. El voluntarisme té un preu: el preu que pagues per retallar la teva vida personal i familiar. Tot alhora és impossible. Molt content de seguir treballant a l'Ajuntament de Sabadell, on em sento gratament ocupat. Arriba un moment que cal establir les prioritats vitals i ara mateix estudio Humanitats, i "en eso estoy..."

Estic passant l'entrevista en net el darrer dissabte de maig. Prefereixo veure el Telenotícies abans de la darrera correcció. Són tres quarts de nou tocats. De cop i volta apareixen a la pantalla unes imatges colpidores: Una mani de la coordinadora gai i lesbiana de Moscou. Després de 13 anys transcorreguts des de la legalització, exigeixen a les autoritats unes demandes socials que es demoren en l'espai i el temps. La policia els atonyina. El periodista Libert Ferri ho explica amb tot luxe de detalls: Fins i tot una bona colla de ciutadans amb ciris i estampes de santets i santetes, icones de la religió ortodoxa, s'hi apunten com feres ferotges a l'hora de colpejar els sorpresos gays i lesbis. Corre-disses i gent emmanillada dins la furgoneta policial, camí de vés a saber quina comissaria, al més pur estil Via Laietana anys 60s, a l'ombra del Kremlin, però.

En Jordi em parlava de les mancances de Nicaragua, Cuba, Mèxic, Brasil... i ja ho veus: 13 anys de legalitat a Rússia han servit de ben poc.

The end del Telenotícies